

ЗВЕРНЕННЯ ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КАНАДИ З НАГОДИ 92-Ї РІЧНИЦІ ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ

Усі люди стогнуть у пошуках хліба, – усі свої коштовності віддають за їжу, аби лише зберегти життя. Господи, зглянься, – подивися, який я принижений! (Плач Єремії, 1:11). Ці біблійні слова звучать так, ніби їх вирвано зі спогадів наших предків. Рядки з Плачу пророка Єремії болісно відлунюють у пам'яті про Голодомор.

Возлюблені у Христі брати і сестри!

У ці дні скорботної пам'яті, коли Український народ пригадує жахливу рану Голодомору, Українська Православна Церква Канади підносить свій голос молитви та співчуття.

Голодомор 1932–1933 років – це незагоєна рана та трагічний приклад того, як упередження, ненависть і прагнення тотального контролю над цілим народом можуть призвести до зловживання владою, масового гноблення та геноциду.

Український термін «Голодомор» особливо підкреслює штучний, спланований характер цього голоду – диявольський задум сталінського режиму, що мав на меті свідоме винищення людей, які у своїй більшості були православними християнами. Цей злочин вразив тих, кого Господь сподобив трудитися на землі, даруючи плоди своїх рук для життя інших. Парадоксально, але цей смертельний голод розгортався у час, коли люди мирно збирали урожай на землях, що називали «житницею Європи». Поки українці масово вмирили від голоду, радянський режим вивозив їхній хліб за кордон демонструючи світові свої «успіхи».

Проте злочин не завершився фізичним винищенням. Після спустошення тіл почалося нищення правди й пам'яті – замах на сам голос народу. Було задіяно колосальні ресурси, аби приховати трагедію, переконати міжнародну спільноту «не бачити» масового вбивства українців. Однак, навіть у п'тьмі брехні знаходилися ті, хто наважувався свідчити правду і доносити її до світу.

Серед тих, хто став на захист правди, була й побожна українська громада Канади. З її ініціативи з'явилися публічні пам'ятні знаки жертвам Голодомору – як акт пам'яті і молитви. А згодом Канада на державному рівні визнала Голодомор геноцидом українського народу, засвідчивши цим свою солідарність із боротьбою за правду та справедливість, немов поклавши свічку на свічник, щоб допомогти просвітити темряву забуття.

Пам'ять про Голодомор – це не лише спомин про минуле, але зустріч із таємницею страждання, віри і Божої присутності навіть у тиші смерті. Бог не співчуває злу і не потурає йому. Зло паразитує в тому сенсі, що воно має своє

буття в спотворенні того, що є добрим. Те, що людська ненависть сягнула такої межі, що змогла обернутися на знищення інших, створених «за образом і подобою» Божою, викликає глибоке внутрішнє потрясіння. І ще гострішим це усвідомлення стає сьогодні, коли ми спостерігаємо нові спроби зламати і нищити український народ.

Дорогі у Христі,

Віriamo, що жертви невинно знищених не були забуті перед лицем Божим. Страждання, яке пережив український народ, не є знаком Божої відсутності, але місцем, де людська свобода була спотворена злом, а Божа присутність – прихована у вірі, терпінні, молитві й невимовному стогоні сердець. Пам'ять про Голодомор ставить перед нами не лише історичний обов'язок згадувати, але духовний заклик до невинної молитви.

Зі святими упокой, Христе, – молимо Воскреслого Спасителя дарувати вічний спокій мільйонам праведних, невинно замордованих, що померли в надії на воскресіння. Нехай вони знайдуть у Тобі, Господи, спокій і світло, а пам'ять про них нехай спонукає нас до молитви, милосердя та діл, що утверджують життя, справедливість і любов у цьому світі. Амінь.

З молитвою і співчуттям,

+ Іларіон, Митрополит Української Православної Церкви Канади

+ Андрій, єпископ Торонто і Східної єпархії